

Plébániai Hírlevél

Az élő hitből hiteles tettek fakadnak

Az ember egy vonaton találja magát, amely száguld valahova. Ezt a világot nem mi alkottuk, nem mi szabtuk neki törvényt. Ha valaki egy ilyen száguldó vonaton találja magát, logikusnak tűnik, hogy elkezd kérdezősködni, honnan és hová tart ez a vonat? Nem tűnik túlságosan értelmesnek, ha csak az étkezőkocsi holléte iránt érdeklődik. A kérdés, hogy van-e oka és célja a létünknek, felmerül minden szerető szívű emberben, ha előbb nem, a szerettei halálos ágyánál ülve. Nem kerülhető meg. Érdemes talán előbb is foglalkozni vele. Nem kérdezte tőlünk senki, hogy akarunk-e emberként élni. Bele vagyunk vetve a létezés nagy kalandjába. Az ember olyan fajta lény, akit ez a látható-fogható világ nem elégít ki. Van bennünk egy olyan éhség, amit semmilyen földi kenyér nem tud jóllakítani. Az ember szükségképpen kérdez a látható és fogható világ okára és céljára, arra, hogy van-e a véges földi léten túl valami.

Ember vagy, tehát kérdezel. Ne fuss meg a válaszadás nehéz, de gyönyörű feladata elől! Természetesen vannak magukat hitetlennek mondó emberek, akik néha megdöbbenően önzetlenül élnek és cselekednek. Ám ezekkel a cselekedetekkel pontosan arról tesznek tanúbizonyságot, hogy hisznek valamiben, ami náluknál nagyobb, amiért akár önmagukról is képesek lemondani. A tetteikkel bizonyítják ezt a hitüket. És sajnos vannak magukat hívőnek mondó emberek, akik néha félelmetesen önzők, a maguk akaratán, panaszain, rögeszméin nem tudnak és nem is akarnak túllátni, és így a környezetük számára sokszor elviselhetetlenek. A tetteikkel bizonyítják azt, ahogy magukon túl semmiben sem hisznek, önmagukról semmiért sem képesek lemondani. A tetteik bizonyítják a hitetlenségüket. Amikor azt állítom, hogy hit nélkül az ember és az emberiség léte embertelenné válik, nem a csak szavakban kimondott, hanem az igazi hitre gondolok, amely önmagunk fölé, az önzésünk fölé emel.

Lássunk tehát neki a kérdéseknek és a lehetséges válaszoknak!

Anne Lamott, a híres író, hippi családban nőtt fel Kaliforniában. Semmifajta korlátot nem állítottak elé gyermekkorában. Tanulmányai után visszatért Kaliforniába, és ő is a hippi életmódot kezdte élni. Kokaint és rengeteg alkoholt fogyasztott, nagyon sokakkal létesített szexuális kapcsolatot, terhes lett, abortusza volt. Rendkívül rossz lelki állapotba került. Ebben az állapotában néha betért egy presbiterianus templomba. Szerette hallgatni a kórus énekét, valami kis békességet talált itt.

A prédikáció előtt mindig eljött a templomból. Az egyik éjszaka, amikor éppen nagyon sokat ivott, hirtelen erősen azt érezte, hogy valaki jelen van a szobájában. Tudta, hogy ez nem más, mint Krisztus. Egyáltalán nem volt készen az ő befogadására. Ott hagyja az eddigi hippi életét, a haveri kört? Hangosan felkiáltott: „Nem, inkább meghalok!” Ám ezzel nem lett vége a dolognak. Nem tudott többet szabadulni az érzéstől, hogy az ő istállóhoz hasonló életében, a legkeserűbb pillanataiban Krisztus ott van, segíteni akar: mint egy kismacska – ahogyan A. Lamott fogalmazta – újra és újra közeledik. Érezte, hogy ha egyszer beengedi, ha egyszer kinyitja az ajtót, ha egyszer tejet ad neki, akkor örökre ott marad. Egy héttel később újra beült a templomba. Annyira rossz állapotban volt, hogy nem tudott mozdulni, végigvárta az istentiszteletet. A legutolsó ének mélyen megrendítette. Hazasiétt, de érezte, hogy a macska ott jön a nyomában. Az ég gyönyörű kéken tündökölt. Amikor kinyitotta az ajtót, lehajtotta a fejét, és azt mondta: „Feladom. Rendben van, bejöhetsz.” Ez volt megtérésének gyönyörű pillanata.

(Székely János: A hit kapuja)

Egy 70 éve eltűnt kép nyomában

2015. június 15-én P. Dr. Sill Aba egy emlékeztetőt hagyott maga után, melyek azok az értékek, amelyekről kéri, hogy gondoskodjunk majd. Ezek közül az első:

„A rendház lépcsőházában helyezték el azt az oltárképet, amely a jelenlegi Jézus Szíve oltáron volt. A szakértők feltételezték, hogy Dorfmaister-alkotás. A rendház átlamosításakor a képet a lépcsőházból méltatlan körülmények között raktárba tették. A Szépművészeti Múzeum igazgatója, Mojzer Miklós kérésére a Keresztény Múzeumban került elhelyezésre. Ott nagy formátuma miatt nem tudták tárolni, a várban lévő múzeumi tárgyak közé vitték, majd restaurálták. – Intézkedni kellene, hogy rendi kezelésbe, esetleg Szombathelyre visszakerüljön.”

Aba atya levelét követve a Nemzeti Galéria Budavári épületében megtaláltam a fenti Kapisztrán Szent János képet. A Galéria vezetőivel való tárgyalás eredményeként a képet visszakapjuk. Annyit kérnek mindössze, hogy restauráltassuk. Erre a munkára a Képzőművészeti Egyetem szombathelyi születésű rektorhelyettesével, Dr. Heitler Andrásal kötöttünk szerződést (korábbi ismeretségünk alapján). A kép restaurálását 2021. szeptemberében kezdik, és fél éves munka után kerülhet újra vissza hozzánk. (Költsége: 1 millió 45 ezer forint.)

(Fr. János)

Hirdetések

1. A Teremtés megőrzése – a Föld napja, április 22.

A föld anyagából formáltak bennünket és a föld gyümölcsei tartják fenn az életünket. Ehhez a földi elemhez társul az Isten, „éltető lehelete”.

Ám önzésünk miatt nem teszünk eleget a ránk ruházott felelősségünknek, aminek jele a közös házunk állapotának rosszabbra fordulása. Beszennyeztük és kiraboltuk a Földet, mellyel a mi életünk is veszélybe került, látjuk a természetes tragédiákat, melyek a Föld válasza az őt ért bántalmazásokra.

A Föld világnapja ünnepén a hivatásunk arra szól, hogy találjuk meg újra a föld szent tiszteletének az értelmét, mert az nemcsak a mi otthonunk, hanem az Isten háza is. Ebből fakad bennünk annak a tudata, hogy szent földön állunk!

(Ferenc pápa)

2. Jövő szombaton, április 24-én délelőtt 10 órakor **régi rítusú szentmisét** celebrál templomunkban Cséri Gergely pacsai plébános.

3. Április 25-én vasárnap, a hivatások világnapján **papi és szerzetesi hivatásokért imádkozunk**, és a ferences növendékképzés támogatására **gyűjtünk** a szentmiséken.

Provinciánkban az alapképzésben (jelöltség, noviciátus, egyszerű fogadalmas időszak, készület a szentelésre) jelenleg 11 növendék vesz részt. Többségük teológiát tanul, többen tanárképzésben is részesülnek. Nevelésük és képzésük közös érdekünk, hisz ők lesznek azok, akik később templomainkban, iskoláinkban és más intézményeinkben szolgálni fogják a híveket, diákokat, rászorulókat. Köszönjük a testvérek nagylelkű adományait, amellyel támogatják növendékeink képzését, valamint a hivatásokért mondott fohászokat.

